

pastir vseh kristjanov vsled svoje najvišje apostolske oblasti o verskih in naravnih nauk, katere mora verovati vsa Cerkev. V tem slučaju so rimski papež z božjo pomočjo, ki je bila obljubljena sv. Petru, deležni tiste nezmotljivosti, s katero je božji Vzveličar obdaril svojo Cerkev z ozirom na odloke v verskih in nrafskih resnicah. Raditega so take razsodbe rimskega papeža neizpremenljive že same na sebi, ne da bi potrebovale še pritrdila cerkve.

Njih Svetosti svetemu očetu papežu smo dolžni tudi najzvestejšo pokorščino kot svojemu vrhovnemu pastirju, kateremu veljajo besede ustanovne listine o prvaštvu sv. Petra: Pasi moja jagnjeta! Pasi moje ovce! (Jan. 21, 15—17). S temi večno znamenitimi besedami je podelil najvišji Pastir vseh vernikov, Kristus Jezus, svojemu vidnemu namestniku na zemlji neomejeno vladarsko oblast nad vso sveto Cerkev.

Kot dobri hvaležni otroci od Boga nam dane matere svete Cerkve hočemo svojega skupnega očeta papeža Pija X. iz vsega svojega srca in iz vse svoje duše spoštovati, ljubiti in ga ubogati. Obenem hočemo s psalmistom za njih goreče moliti: Gospod jih naj obvaruje in ohrani pri življenju ter jih naj osrečuje na zemlji, pa jih naj ne izda v voljo njih sovražnikov. Gospod naj jim da pomoč na mestu njih bolečin. (Ps. 40, 34).

Jezus Kristus, ki je rekel: Ogenj sem prišel na zemljo prinest, in kaj hočem, kakor da se vname (Luk. 12, 49), naj svojemu namestniku na zemlji, papežu Piju X. podeli milost, da med ljudstvi sveta ohranijo ogenj ljubezni do Boga in do bližnjega, ogenj bridkosti in nadlog pa da pogasijo ali vsaj njegovo moč ublažijo in koristno ukrotijo.

Sv. Marija, devica mogočna in usmiljena, sv. Mihael, varuh svete cerkve, sv. Jožef, zaščitnik cerkve in krstni patron novoizvoljenega poglavarja cerkve, sveta prvaka apostolov Peter in Pavel, sv. Pij, patron novega rimskega papeža, in vsi angeli in svetniki božji, pomagajte vidnemu vladarju kraljevstva božjega na zemlji in prosite za njega, da vse, ki so izročeni njegovi najvišji pastirski skrbi, vlada in varno vodi po kraljevem potu resnice in pravice, čednosti in vzveličanja!

Vi pa, bratje, rastite v milosti in spoznanju Gospoda našega in Vzveličarja Jezusa Kristusa! Njemu bodi čast zdaj in vse vekomaj! Amen.

Dano v Mariboru, na praznik sv. Dominika, dne 4. avgusta 1903.

Mihael,
knez in škof.

Politični shod v Rušah.

V nedeljo, dne 2. avg. se je vršil politični shod v Rušah, ki je bil jako dobro obiskan. Predsednik »Političnega društva« v Mariboru, g. dr. Glaser, otvoril zborovanje, pozdravljajoč vse navzoče in povdarja, da je pač današnji obisk dokaz za to, da se mi ne bojimo iti v Ruše, kakor je to trdil neki nemški list.

Gosp. drž. in dež. poslanec Robič veselo pozdravljen pravi, da je prišel radostnega srca poročat o političnem položaju v Ruše, našo vrlo postojanko ob Dravi. Hudo okreca boso vest, katero je razširila »graska tetka« v svet, češ, da se on ne upa med Rušane, ker je že »Štajerčeva« stranka premočna. To je navadna laž, zakaj »Štajerc« (klici: giftna krotka! modras!) ne bode pri kremenitih značajih kakor so Rušani in Pohorjani, imel nikdar nobenega vpliva, zakaj list ni za Slovence, ampak za nemškutarje in odpadnike.

Političen položaj je jako kritičen; od l. 1848. ni bilo v Avstriji oziroma v monarhiji nikdar take zmešnjave kot je sedaj. Leta 1848. so rešili Avstrijo pogina Slovani, naj-

prej Hrvati in potem Rusi. Za te zasluge Slovani niso našli nikdar nobene hvaležnosti; zatirali so jih kolikor so le vedeli in znali. L. 1867. se je Avstrija razkosala v dva dela. Vsaka polovica je dobila svojo ustavo in upravo. To leto 1867 je za Avstrijo usodopolno, smrten greh (klici: hudodelstvo!). Sedaj se ta vladni zistem že v obeh polovicah maščuje. Tam zatirajo Madžari brate Hrvate kakor sužnje, pri nas ne delajo z nami nič bolje Nemci, ki so si pridobili vsled krivičnega zistema nadvlado, dasi so v manjšini. Avstriji je posebno pogodba, ki se je sklenila z Deakom, v največjo nesrečo. Vsled te pogodbe oškodujejo Madžari našo polovico, kjer le morejo. Višji avstrijski krogi so pa proti njim tudi jako popustljivi.

Nečuvveno je, ko slišimo sedaj, kar se vrši na Madžarskem. A vzlic temu je vojni minister umaknil cel vojni predlog, da se več uredil je, da se na Madžarskem odpuste meseca avgusta vsi vojaški vajenci kmetskega stanu. Ko smo mi za svojega kmeta to zahtevali v Avstriji, se nam je vse odbilo od vlade, češ, da je to nemogoče; nadalje je isti vojni minister odpravil vsaj nekoliko nemški jezik iz vojaških krogov. To je dejstvo, da Madžari vse dosežejo in to se pod ministrskim predsednikom Khuenom Hedervaryjem, nekdanjim banom hrvatskim, ki je uničil tudi gospodarsko celo Hrvaško. A odklenkalo mu bode kmalu.

Slovenski poslanci so se potegovali za brate Hrvate, da so opozorili tudi v tej polovici Avstrije vlado na velike krivice, ki se gode Hrvatim. Mi čutimo globoko s Hrvati, saj nas veže v eno celoto zgodovina; z njimi smo stali več stoletij na braniku proti nekristjanom. Poznamo pa tudi najbolj, kako čutijo Hrvati to težko breme madžarske vlade, ker se nam ne godi nič bolje nego njim. Na Spod. Štajerskem so nekateri glavarji, ki se hujše obnašajo nego ban hrvatski.

Saj so vendar pri nas iste razmere, naj si bode v uradih ali železnicah. Radi teh razmer je že tudi pri nas med ljudstvom občna nevolja. Državni poslanec je hotel ravno v tem najbolj razburkanem času na Hrvatskem opozoriti našo vlado, da je pri Slovencih isto žalostno stanje. Da bi to dokazal, je stavil nujni predlog za slovenske napise na novi železnici Grobelno-Rogatec, ki pelje le po slovenskih pokrajinah. Obstrukcija Čehov je ta predlog začasno pokopala, a prišel bo čas, da bo zvedel svet o tej priliki, kako delajo politični organi s slovenskim življenjem.

Na Dunaju je od dne do dne slabše. Trgovinska nagodba bi se morala rešiti. A to lahko trdim, da je to ministrstvo ne bode spravilo pod streho. Čehi ne puste razpravljati v državnem zboru o avstrijskih potrebščinah, dokler jim vlada ne da, kar jim postavno gre. Vlada jim je pa, kakor Jugoslovanom, tako naklonjena, da se ni hotela nobene izjave dati o češkem vseučilišču in porabi jezika v uradih. Radi tega je odstopil češki minister Režek, tako, da je položaj še nevarnejši. V jeseni mora priti v parlamentu do poloma. Nemške stranke, katere hočejo le gospodariti z nami, nečejo privoliti, da bi se Mladočehom in Jugoslovanom izpolnile najpotrebnejše zahteve. Radi tega je pač samo ob sebi pravično, da onemogočijo Čehi in Jugoslovani delovanje takšnega parlamenta.

Državni zbor itak le životari; delalo se je jako malo, dasiravno trobijo sedaj nemški listi in nemški poslanci v svet, koliko so delali. Storilo se pa ni nič, kakor da so se skovale neznatne postavice o krošnjariji in nedeljskem počitku, ki so brez vsega pomena. Najvažnejše delo, proračun, je pa zaostalo. Morala bode zopet skrbeti za to, da bodemo plačali davke, točka 14, kar je popolnoma nezakonito.

To vse kaže jasno, da ne bodemo tudi v bodoče z našim parlamentom na boljšem. Državni zbor, kakor je sedaj, ne more ne živeti ne umreti. Dobil bi novih močij, če bi

se obnovil. K temu pa je potreba novega volilnega reda — s splošno volilno pravico.

Tudi pri nas so razmere jako žalostne. Vse dela v mestih in trgih proti slovenskemu narodu, ki je večinoma kmetskega stanu. Položaj kmetijstva je pa do cela obupen. Kmetijstvo hira tako, da je kmetsko ljudstvo primorano izseljevati se v Ameriko. Deloma pa gre v mesta in trge in se izneveri narodu. Na deželi ni delavcev, radi tega se delo na polju ne more vršiti pravočasno in zaostaja. Kmet pa tudi nima nobene zaslombe od nemške deželne večine. Ta večina, ki za Slovence sploh nima nobenega srca, se sploh ne zmeni za kmeta in dela le v korist mest in trgov. Veliki deželni davki se potrošijo večinoma za nepotrebne nemške zavode v trgih in mestih. Posebno je pokazala ta nemška večina svojo naklonjenost do kmetskega stanu, ko je hotela vpeljati nov volilni red. Predlagala je, da se število poslancev v mestih in trgih še pomnoži, a v kmetskih skupinah, ki so že itak sedaj jako na slabem, naj še ostane pri starem; poleg tega so zahtevali 6 virilnih glasov, tako, da se jim je očitalo, da se dajo vratarju virilni glas; saj se je že nemška ljudska stranka z njim dala slikati. (Splošna veselost in smeh.) Nemci naravnost nečejo nove pravične volilne prenosove.

Državni poslanec povdarja, da je za nas Slovence v takih nesrečnih časih pač najbolje, da se združujemo vsi sloji in se združeni ne umaknemo sovražniku. To združenje bode moč in le lastna moč nas reši. Če si pomagamo sami, pomagal nam bode tudi Bog.

Govornikove besede so se glasno odobraval. O razmotrivanju g. dr. Rosine, ki je prav natanko orisal naše slovensko šolstvo, se spregovorimo. Na tem shodu so se soglasno sprejele te-le resolucije:

1. Volilci iz Ruš in bližnje okolice izražajo svojemu drž. in dežel. poslancu popolno zaupanje in ga prosijo, da dela s svojimi tovariši Jugoslovani vedno z vso enerzijo, da dosežejo Slovenci svoje pravice.

2. Volilci iz Ruš in bližnje okolice zahtevajo solidarno s svojim poslancem, da se uvede za volitve v drž. in dežel. zbor splošna, jednaka volilna pravica.

3. Volilci iz Ruš in bližnje okolice zahtevajo od vlade, da se jim ustanove slovenske srednje, gospodarske in obrtne šole, ker ne morejo nikdar upati, da bi v svojo samoizobrazbo dobili takih šol ali takšne zaslombe od dežele.

4. Volilci iz Ruš in bližnje okolice se zgražajo nad grdimi napadi nemških štajerskih časopisov na slovenski narod in obljubujejo, da bodo odgovarjali na te narodne napade le na gospodarskem polju z geslom: »Svoji k svojim.«

5. Tukajšnji volilci zahtevajo od vlade v vseh uradih in šolah na Spod. Štajerskem uradnikov, ki razumejo jezik naroda in so mu naklonjeni.

6. Zbrani zborovalci izražajo željo, da slovenski poslanci ne opuste zahteve, dokler se ne ustanovi vseučilišče v Ljubljani.

Desetletnica Savinske podružnice „Slovenskega planinskega društva“.

Kakor je našim čitateljem znano iz časniških poročil in iz spisa v predlanskem Mohorjevem koledarju, mnogim pa tudi iz lastnega opazovanja — imamo Slovenci društvo, ki skrbi za razkrivanje naših planin in za udobnejše potovanje v istih: »Slovensko planinsko društvo«. Ako si prejšnje čase šel v planine uživati sveži zrak in obsežen razgled ter občudovat stvarstvo božje, si se gotovo radoval nad krasotami in čudesi, katere je Vsemogočni vstvaril ravno v naših krajih, ali na tihem te je peklo v tvojem narodno čutečem srcu, ko si našel povsod

napise, kažipote v tujem jeziku in ako si moral vedriti ali prenočevati v gorah, iti ti je bilo v koče, lastnino nam sovražnih tujcev.

Sedaj pa je to vse drugače. V naših planinah ni materinščina več pastorka, ne šopiri se tujščina več kakor se je nekdanj, ampak napisi v slovenskem jeziku ti kažejo pot, kamor se nameravaš podati in če ti je treba odpočitka, greš v našo kočo, kjer si sprejet gostoljubno in dobro.

Turisti in popotniki, kateri so zašli v naše pokrajine in gore, ti so mislili, da so kje v nemških Tirolih, kajti vse — nemško. Dandanes pa ve vsakdo, da je na zemlji slovenski — saj mu pravijo to napisi, pota, koče itd., kar je napravilo »Slovensko planinsko društvo«. In to je prav in velevažno! Kdor je res ta preobrat, ki se je vršil tiho in mirno a vstrajno, zasledoval, ta je prepričan, da je gotovo »Slovensko planinsko društvo« eno najpotrebnejših in najvažnejših društev, kar jih imamo. Letos praznuje »Slovensko planinsko društvo« in pa njeni prvi dve podružnici: Kamniška in Savinska, svojo desetletnico.

Kamniška hoče desetletnico slaviti s tem, da stavi na Kamniškem sedlu, prehodu iz Logarjeve doline v Bistriško dolino lepo planinsko kočo, Savinska pa praznuje svoj jubilej dne 15. t. m. v nepopisno romantično lepi Logarjevi dolini.

V dolini, katero so opevali ne samo naši slovenski pesniki, o kateri je neki nemški pesnik zložil priznani lep epos »Die Rose des Logartales«, v dolini, kjer izvira čista Savina, v tem prekrasnem kotu zemlje, obdanemu od vseh strani z gorskimi vršaci, zberejo se omenjeni dan planinci in prijatelji turistik, da v skupnosti in lepi slogi slavijo velepomemben jubilej.

Deset let sicer ni veliko, ali kar je storila Savinska podružnica v tej kratki dobi, to druga društva ne naredijo niti v 50 letih.

Ne da bi se spuščali v podrobnejšo razpravo o delovanju Savinske podružnice omenimo le, da je ona postavila sledeče gradbe v planinah: Kocbekova koča na Molički planini in zraven nje najvišja kapelica naše škofije »jubilejna kapelica sv. Cirila in Metoda«, zidana v spomin cesarjevega in papeževega jubileja. Te stavbi ste v visokosti 1770 m. Nad potom iz Luč proti Kocbekovi koči pod Ojstrico stoji Lučka koča in pri slapu pod Rinko te vabi v sebe okusno izdelana veranda. Na Menini planini sprejema vse turiste in izletnike prikupljiva Gornjegrajska in pod Medvedjakom zala Mozirska koča. Celjarom in Spodnjėsavinčanom nudi streho Hausenbichlerjeva koča na Mrzlici, v tem ko najdejo zavetišče izletniki na gozdnatem Boču v Bočki koči.

Vse te stavbe, ki so planincem velike važnosti, so nastale v kratki dobi desetih let. Vrh tega napravila in zaznamovala je Savinska podružnica veliko število dobrih potov in stez, iz med katerih je občudovanja vreden zlasti pot skozi Turški žleb.

To so vidni znaki delovanja, pa tudi drugače se je delovalo in doseglo mnogokaj potom spisov, prošenj, spomenic itd.

»Slovensko planinsko društvo« je pravi steber, ob katerega zastonj pluskajo valovi nemškega morja. Zato pa je tudi vredno in potrebno podpirati težnje njegove.

Hočemo ob priliki še pisati o važnosti »Slovenskega planinskega društva«, za danes pa kličemo vsem, ki se zanimajo za naše planine:

Podpirajte to velevažno napravo, zlasti pa naši spodnjestajerski podružnici »Savinsko« in »Podravsko.

Onim, ki bi se radi udeležili slavnosti Savinske podružnice, naznanjamo sledeči vspeled: V petek, dne 14. t. m. se zberejo turisti in izletniki v Lučah, kjer se prenočuje. Drugo jutro zgodaj odhod v Solčavo, kjer se udeležijo vsi sv. maše. Po isti odhod v Logarjevo dolino — tam skupno kosilo in prosta zabava. Preskrbljeno je za kosilo in pijačo. Pač pa mora vsak do 8. avgusta

naznaniti, če želi kosilo in pijačo, ker je slavnost pri zasebniku, in ni blizo gostilne.

Javi se nadučitelju g. Fr. Kocbeku v Gornjigrad, kjer se vse natančneje izve.

Po kosilu izlet k slapu pod Rinko ali pa v planine na Ojstrico, čez hribe na Koroško i. t. d.

Posebna vabila se ne razpošiljajo.

Dopisi.

Od Sv. Barbare pri Mariboru. Ciril-Methodova slavnost, katero je v nedeljo, dne 26. julija priredilo tukajšnje bralno društvo, se je najsijajneje izvršila. Slavnosti se je udeležilo lepo število domačinov, prišli so v večjem številu Roperčani, Martinčani in Peterčani, z daljne Hajdine pa so nas počastili vrli tamburaši, kateri so s tamburanjem pričeli slavnost. Večjo pesem, »Sv. brata Ciril in Metod na Slovenskem« so prednašali štirje deklamovalci. V »Uvodu« je razlagal dijak Senekovič, kako sta prišla sv. brata na Moravsko in Slovensko, bogoslovec Hauptman je kot Metod poučeval ljudstvo v veri, provizor Gomilšek pa kot Ciril v ljubezni do naroda in jezika maternega, v »Koncu« je dijak Glonar opisal pot sv. bratov v Rim, kjer je papež uslišal njuno prošnjo in dovolil, da se sme tudi v slovenskem jeziku opravljati sv. maša. Deklamacija je naredila viden utisek na poslušalce.

V slavnostnem govoru je provizor Gomilšek razložil zbranim tri pglavitne zasluge sv. bratov, katere so: 1. Prinesla sta Slovencem luč prave sv. vere. 2. Prva sta pisala v slovenskem jeziku. 3. Naš jezik sta posvetila, ker sta dosegla dovoljenje, da se sme tudi v slovenskem jeziku popevati sv. maša. Da sta sedaj sv. apostolska brata poznana po celem katoliškem svetu, to imamo zahvaliti pokojnega sv. Očeta Leona XIII., ki je že kar v početku svojega papeževanja pokazal svojo posebno ljubezen do Slovanov in nam je ostal do svoje smrti posebno naklonjen. Leon XIII. je bil eden izmed onih papežev, ki so največjo pozornost obračali na veliki slovanski narod, zato ostane spomin na velikega Leona med Slovani neumrljiv. Še pozni rodovi ga bodo slavili zavoljo njegove ljubezni do Slovanov. Sv. brata Ciril in Metod ter Leon XIII. ostanejo za vedno tudi Slovencem zvezde vodnice. Zato govornik navdušuje zbrane, kako naj bi tudi v bodoče bili zvesti veri, kako naj bi ljubili svoj materni jezik in zemljo slovensko, kako naj bi ljubili in radi prebirali dobre knjige in časnike in se oklepali bralnega društva, ki je v kratkem času zelo veliko storilo za krščansko narodno omiko Barbarčanov. Daj Bog, da bi se iskrene želje govornikove izpolnile! Ker pa je barbarška mladina po svoji veliki večini jako vneta za sveto delo v duhu Ciril-Methodovem in Leonovem, je upati, da se bo pričeto delo krepko nadaljevalo in da bo župnija Sv. Barbara vedno bolj napredovala kakor v verskem tako tudi v narodnem oziru.

Sedaj so nastopali drug za drugim domači pevski zbor in hajdinski pevci in tamburaši, da jih je bilo veselo poslušati; mladeniča Kramberger in Žmave od Sv. Roperta pa sta nas v prelepah, navdušenih besedah vspodbujala k delu za narodni in gospodarski napredek.

Naenkrat se dvigne prekrasni zastor našega gledališnega odra in na odru zapazimo Škofičeva Miciko in Maliko ter ljubeznjivo nadučiteljevo hčerko Miro, ki so nam izborno predstavljale kratko tridejansko igro »Majnikova kraljica« iz lanskega »Vrtca«. Tej igri je sledila prelepa igra »Sv. Germana«, ki je poslušalce kar očarala. Mačeha je hotela sv. Germano spoditi iz hiše, ker je ta vedno delila kruh med uboge. Ko pa hoče mačeha pred svojimi sosedomi razglasiti Germano kot tatico, ji preišče torbo, v kateri pa mesto kruha najde krasno dišečo cvetlice. Ta čudež spreobrne mačeho, ki odslej ljubi Germano

kot svojo lastno hčerko. Izvrstno je nastopila mačeha (Hrastnik Jozefa), ljubeznjiva je bila Germana (Cvikl Alojzija), jako dobro sta nastopili obe sosedi (Kmetič Antonija in Arnuž Ana) in sosed (Domitar Miha), posebno je ugajal Germanin brat Ludovik (Glonar Jan.) in njegov oče Lovrenc (Lovrenčič Simon), angel (Brlič Jakob) pa je bil v resnici čarobno lep. Skratka: igra se je dovršeno predstavljala. Slavnost je zaključila deklamacija z živo podobo »Večna luč«, ki ste nam jo jako lepo prednašale Škofičeva Micika in Malika predstavljajoči dan in noč. Ganljiv je bil prizor, ko je padlo zagrinjalo in se je prikazala v čarobni bengalični luči prekrasna podoba presv. Srca Jezusovega, pred katero je noč padla na koleni in priznala zmago dnevu in Kristusu, viru vse luči. Še so zapeli in zatamburali neutrudni hajdinski pevci in tamburaši nekaj krasnih pesmic in zapustili smo slavnostni prostor veseli in zadovoljni, da smo toliko lepega videli in slišali, zadovoljni pa so bili tudi naši mladeniči Marijine družbe, ki so dobili lepo svoto v poravnanje dolga za mladeniško zastavo.

Slava tebi, vrlo bralno društvo barbarško za to lepo slavnost! Deluj tudi v bodoče tako neumorno za verski in narodni napredek! In vi mladeniči barbarški in ve dekleta, naprej po dosedanjem pravem potu, ne omahnite v ljubezni do Boga in domovine, ostanite vrli, pobožni, delavni, veri in narodu zvesti do zadnjega diha!

Iz Gorice pri Mariboru se nam poroča o naglosti pošte, kako ta tamkaj posluje. Občina Gorica ima dozdej svojo pošto v Račah, kateri posel opravlja Gajšek. Med Gorico in Račami je daljava štiri kilometre in iz Maribora na Gorico se lahko peš pride v treh urah. Pošta pa rabi deset dni ali pa tudi še več. Dostim se pa tudi pripeti, da je sploh ne dobe in to je velika krivica za Goričane posebno v pravnih zadevah. Kje pa so občinski uradniki in predstojniki? Seveda za te je bolje, da pozneje izvedo kaj slabega od višje oblasti.

V bližnji vasi Strazgojnica, ki je eden kilometer od Gorice, je poštni nabiralnik, ki ima dnevno zvezo s pošto na Pragarskem. Od tam bi mnogo lažje in na vsak način redneje ter pravočasno pošta prihajala. Ta predlog je stavila celo politična oblast, toda kakor je zgoraj navedeno, gospodje uradniki in predstojniki imajo rajši počasno pošto, ker mislijo, da je boljše, če pozneje izvedo kaj slabega. Tega pa ne moremo dalje prenašati, zato želimo, da bi se ta zadeva že skoro uravnala.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Zborovanje pri Sv. Petru pri Mariboru. »Slovensko društvo« priredi v nedeljo, dne 9. avgusta 1903 ob 3. uri popoldne v Muršečevi gostilni pri Sv. Petru pri Mariboru zborovanje, pri katerem bodeta govorila odvetnik gosp. dr. Glaser o gospodarskih težnjah stajerskih Slovencev, in odvetnik g. dr. R. Pipuš o raznih političnih vprašanjih. K obilni udeležbi vabi odbor.

Shod volilcev v Majšpergu. Shod državnoborskih in deželnozbornih volilcev bode v Majšpergu v nedeljo, dne 16. avg. t. l. popoldne. Poročal bode poslanec g. dr. Ploj in drugi.

Shod na Spodnji Poljskavi. Na Spodnji Poljskavi delajo se priprave za političen shod, ki se ima vršiti v nedeljo, dne 16. avgusta ob 3. uri popoldne v prostorih gostilne g. Dragotina Hrastnika. Zborovanje sklicuje slovenjebistriško politično društvo in